

CALENDARI DELS INFANTS 1958

EL DORMILEGA

AI, CARAM, EL PINTAMONES

TAN TARD I ENCARA FA "NONES"

PESSIGOLLES LI FARÉ

I AIXÍ JO EL DESPERTARÉ

I POTSER SERÀ MILLOR

AMB AQUEST DESPERTADOR

RES, SENYORS, NO VAL CAP TRUC

NI TIRANT AMB EL TRABUC

AMB EL TROMBÓ HE FRACASSAT

NI EL MÉS PETIT RESULTAT !!!

NI MULLANT-LO UNA MIQUETA ..

RES!! MANOI, QUINA "SONETA"!

LI PEGO AMB AQUEST BASTO

I ELL DORMINT COM UN LIRO

FARE UNA "PELA" DRINGAR!

SEGUR QUE ES DESPERTARÀ

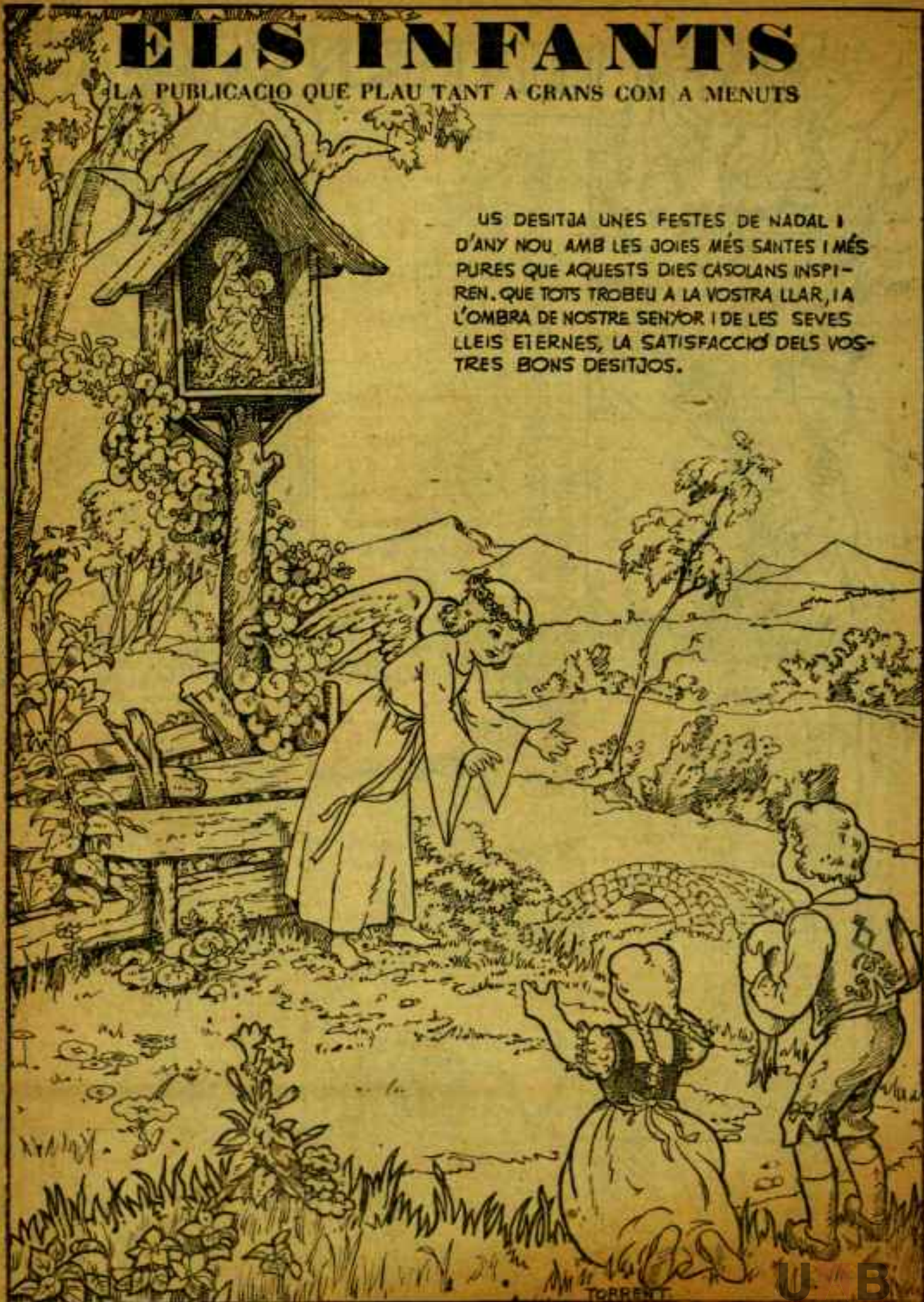
SENYORS, EFECTIVAMENT,

L'HOME ES DESPERTA AL MOMENT

ELS INFANTS

LA PUBLICACIO QUE PLAU TANT A GRANS COM A MENUTS

US DESITJA UNES FESTES DE NADAL I
D'ANY NOU AMB LES JOIES MÉS SANTES I MÉS
PURES QUE AQUESTS DIES CASOLANS INSPI-
REN. QUE TOTS TROBEU A LA VOSTRA LLAR, I A
L'OMBRA DE NOSTRE SENYOR I DE LES SEVES
LLEIS ETERNES, LA SATISFACCIÓ DELS VOS-
TRES BONS DESITJOS.

HIVERN

GENER

- 1 Dim. Circum. del S.
- 2 Div. S. Isidor.
- 3 Div. S. Anter.
- 4 Dis. S. Rigobert.
- 5 Div. Dolç Nom de J.
- 6 Dill. Adoració dels S. R.
- 7 Dim. S. Lluçà.
- 8 Dim. S. Apolinar.
- 9 Div. Sta. Basilla.
- 10 Div. S. Nicanor.
- 11 Dis. S. Higiní.
- 12 Div. La Sagr. Família.
- 13 Dill. S. Leonci.
- 14 Dim. S. Hilari.
- 15 Dim. S. Pau, erm.
- 16 Div. S. Fulgenci.
- 17 Div. S. Antoni abat.
- 18 Dis. Cdt. S. Pere a Roma.
- 19 Div. S. Mari.
- 20 Dill. S. Fabià.
- 21 Dim. Sta. Agnès, vge.
- 22 Dim. S. Vicenç.
- 23 Div. S. Ildefons.
- 24 Div. S. Timoteu.
- 25 Dis. Conversió de S. Pau.
- 26 Div. S. Policarp.
- 27 Dill. S. Joan Crisòstom.
- 28 Dim. S. Pere Nolani.
- 29 Dim. S. Francesc de S.
- 30 Div. Sta. Martina.
- 31 Div. S. Joan Bosco.

FEBRER

- 1 Dis. S. Ignasi.
- 2 Div. Septuagèsima.
- 3 Dill. S. Blas.
- 4 Dim. S. Andreu C.
- 5 Dim. Sta. Agata.
- 6 Div. Sta. Dorotea.
- 7 Div. S. Romuald.
- 8 Dis. S. Joan de Mata.
- 9 Div. Sta. Apolonia.
- 10 Dill. Sta. Escolástica.
- 11 Dim. M. de D. Lourdes.
- 12 Dim. Sta. Eulàlia.
- 13 Div. S. Julià.
- 14 Div. S. Valentí.
- 15 Dis. S. Fausti.
- 16 Div. S. Onésim.
- 17 Dill. S. Donat.
- 18 Dim. S. Simeó.
- 19 Dim. de Cendra.
- 20 Div. S. Eleuteri.
- 21 Div. S. Sadurní.
- 22 Dis. Cdt. S. de P. e Ant.
- 23 Div. S. Pere Damià.
- 24 Dill. S. Mactà.
- 25 Dim. S. Victori.
- 26 Dim. S. Néstor.
- 27 Div. S. Leandre.
- 28 Div. S. Macari.

MARÇ

- 1 Dis. El S. Angel de la G.
- 2 Div. S. Simplicí.
- 3 Dill. S. Medir.
- 4 Dim. S. Casimí.
- 5 Dim. S. Adrià.
- 6 Div. Sta. Perpetua.
- 7 Div. S. Tomàs d'Aquino.
- 8 Dis. S. Joan de D.
- 9 Div. Sta. Francesca.
- 10 Dill. S. Cándid.
- 11 Dim. S. Zànim.
- 12 Dim. S. Gregori.
- 13 Div. S. Nicetor.
- 14 Div. Sta. Matilde.
- 15 Dis. S. Raimond.
- 16 Div. S. Heribert.
- 17 Dill. S. Patrici.
- 18 Dim. S. Ciril.
- 19 Dim. S. Josep.
- 20 Div. S. Nemesi.
- 21 Div. S. Benet.
- 22 Dis. S. Desgràcies.
- 23 Div. de Ponç.
- 24 Dill. S. Gabriel Arc.
- 25 Dim. L'Anunciació.
- 26 Dim. S. Brull.
- 27 Div. S. Joan Damascen.
- 28 Div. de Dolra.
- 29 Dis. S. Jonàs.
- 30 Div. de Rams.
- 31 Dill. Sta. Ursula.

UNA HISTORIETA D' HIVERN

Jugant a pirates

per
Josefina Solsona i Querol.

Als meus nebots Josep Maria i Manuel Querol Llobet.

Feta un mati daurat, d'un sol que no escalfava, però escampava arreu l'alegria. Els pollancres que, des del peu del planell que tancava l'horitzó, avançaven devers la Casa Vermella, com una processó de feixos de llenya que s'haguessin posat drets, en comptes de fer una nota hivernenca amb les seves branques nues, encara feien bonic. L'Eudald, el gran de la Casa Vermella—nou anys tot just complerts—, n'estava encisat, d'aquella renglera d'arbres sense fulles. Ell se'ls guaitava llargament des de la finestra de la cambra o des de l'era, i hi penjava un bé de Déu de coses amb la imaginació. A vegades des del capdamunt queien uns flocs de cintes de tots colors, que el vent feia anar en dansa. O també, els *guardia* amb purpurina de colors i hi penjava a les puntes de les branques unes boles fetes de mirallets, que es veien de lluny, però de molt lluny... gairebé de Barcelona.

—Vols dir que es veuen des de Barcelona, Tatà...? —li preguntava en Carlets després d'haver-lo escoltat llargament. Cinc anyets rossos com un fil d'or i bellugadissos com un argent viu.

—Prou, que s'hi veuen! —deia l'Eudald amb convicció, tot guaitant-se la filera d'arbres, el mateix que si hi velés penjats de debò els gallarets de la seva imaginació.

En Carlets no havia estat mai somnialtruites com el Tatà, que era, com ell anomenava, el germà. Ell se les havia amb les realitats. Empaitava gats, conills, gallines i els ficava llaços a la cua, a la cresta. Un dia que tenien els pintors a casa, va pintar, d'un color verd clar vistósissim, una llocada que ja començava a picotejar pel corral, i ja no cal dir què feia, quan es tractava

d'estris motoritzats, que a ell li plaien per damunt de tot. El tractor on anava el pare era per ell una mena de Xauxa; en comptes de mel li xarupava olor del motor i hi mossegava cargols per arreglar-los bé i vibrant de debò s'arrapava tot ell al volant, fent tota mena de sorolls motorils amb els llavis, que torçava graciosament en emetre cada *Brrrrre, Brrrrre, brrrrre* i cada *Pre, pre, pre, pre* sapistonats que era tota una antologia de la onomatopeització.

A mesura que s'anava fent gran, la seva imaginació també creixia. Veureu que quan l'Eudald li assenyalava algun vaixell allà a la ratlla de mar, que es veia des de la Casa Vermella per entre els dos turons de la dreta, tan veris de pins, ell de seguida es posava a dir:

—Sí, ara sí, que el valg!... Guaf!... quants canons que porta! Quin fum les xemeneies!... Mirà, allà dalt d'aquell pal hi ha un pirata. No veus com s'amaga darrera de la vela?

Impertèrrit, l'Eudald deia que sí i que sí. A ell no el marejava que en Carlets barregés xemeneies i veles, portaavions i pirates, com sovint feia.

Perquè la pirateria era un altre fort del menut bel·licós. Qualsevol tros de fusta servia de sabre o de pistola —els seus pares no volien que tinguessin joguines guerreres— i quan s'encasquetava el barret de segador, que li baixava fins al coll, i obria les cames per apuntalar-se en una imaginària coberta de navili, que sempre era al peu del paller més gros, cridava amb la veu més forta que sabia posar:

—Aquí mueren los valientes! Aquí mueren los valientes! —i ho feia tremolar tot.

I tot venia d'un llibre òptimament il·lustrat que els havia regalat un oncle seu, on estaven molt ben representats, amb vives coloraines, uns pirates que l'autor feia barallar, i robar, i matar a tort i a dret en unes pàgines d'allò més del gust del marrec, que se les feia llegir pel Tatà, perquè llegia més depesseta que ell.

Quan fruien de valent era quan anava a jugar amb ells el noieta de la casa propera. Allí hi ha-

via assalts, duels, presoners, afusellaments... tant, que l'Eudald, de vegades tan sensible, s'aturava enmig de la batalla i, cridant perquè el sentissin, deia:

—No jugo!... No jugo més!...

—Per què no jugues?... Per què? —li cridaven els altres, sortint per un forat que havien fet al paller i que era l'escotilló del vaixell.

—Perquè no! —tornava a cridar l'Eudald, tot llençant les fustes que li feien d'armes—. No m'agrada tanta guerra!

—Doncs, sense tu, som massa pocs, home...! —exclamava contrariat en Jordi, el xicotet veí—. Has de jugar!

Llavors en Carlets li tocava el braç tot dissimulat i se'l guaitava com volent dir: «Ara veuràs com ho arreglo», i, tot atansant-se el germà, li deia amb posat d'home entenimentat:

—Està bé, Tatà... Tu no faràs guerra... seràs el metge... i colliràs tots els ferits que nosaltres farem... ¿oi que sí, Tatà?

El Tatà s'hi avenia, i en Carlets i en Jordi vinga tombar enemics des de la boca de l'escotilló.

al marge de l'era era la Lluna o el planeta on anaven a prendre terra amb la nau aèria de pròpia invenció. S'hi baixava tot sent com si estiguessin nedant, perquè l'aire era tot diferent de la atmosfera terrestre de la terra i d'allà estant, es guaitava amb uns binocles sense vidres, que havien trobat a les golfes i es veien tot d'estrelles amb cua, i l'Ossa Major tan apropet, que qualsevol dia fóra cosa d'arribar-s'hi.

Amb motiu d'aquests arriacaments, l'Eudaldet després dibuixava unes auques on explicava els viatges, que acompanyava amb uns rodolins que eren la delícia de tot els companys d'escola.

Però ja hem dit que el fort dels seus habituals companys de jocs, el germanet i en Jordi, eren els jocs guerrers i la pirateria. La seva delícia era cada dijous a la tarda, quan la cosineta dels

Altres vegades pilotaven uns avions supersònics, que planejaven meravellosament per l'era, i uns artefactes estranyíssims, tan estranys com vulguedu: perquè tant els avions supersònics com aquests artefactes, solament existien en la seva fantasia, tan clarament, però, que era de veure com en cargolaven peces, giraven manetes i aixetes, i pitjaven pedala. Tot això era degut que en una de les estades que els dos germanets feien a ciutat, a casa els avis, havien vist no sé quina pel·lícula, on sortien tot de naus estratosfèriques i interplanetàries, que era un morir-se de ganes de pujar-hi.

Generalment el rodet de pedra que hi havia

nens de la Casa Vermella venia a jugar amb ells, en companyia del seu germà, un cepat minyonet de set anys, que feia d'allò més bé el paper de capità del vaixell cristià que planta cara al dels pirates. La seva germaneta Nuri, que solament tenia cinc anys, era la donzella captiva, per la qual els guerrets s'esbatussaven de valent.

Justament una tarda, trobaren oberta la portella de ferro de darrera la casa, per on el pare s'hi ficava de vegades per arreglar no sé quines canonades, i on mai no els deixava entrar. Els marrecs guaitaren per aquell forat, que venia a ésser com una galeria subterrània, i ve

primer s'aventuraren a deixar-hi anar un triple:
—Aaaaaah!... Aaaaaah!... Aaaaaah!

I, després d'haver oït com la veu els ressonava, curta i fosca, obriren més la portella, on estava ficada la clau, que el pare no hi deixava mai. I... manol, quin passadís tan bonic per a jugar-hi! Feia com una vorera a la dreta, i a terra, que era a quatre pams de la vorera, hi havia qui-sap-lo d'aigua, i tot de tubs, i era tan fàcil de relliscar-hi, que si això succeïa t'hi donaves uns cops!... i com que llavors l'aigua t'arribava fins a genoll, doncs feia d'allò més bonic.

—Què hi deu haver allà al fons de tot? — preguntà en Jordi, ensumant delitósament l'aire enrarit del soterrani.

—No ho sé... — féu l'Eudald —, el pare no vol que hi entrem...

—Per què no ho vol? — insistí en Jordi.

—Perquè som criatures, ves! — féu en Carlets amb la seva lògica particular —. Però, veus, no hi ha cap lleó, ni cap pantera, ni res... Ja hi podem entrar!

—No fa por...? — inquirí entre temerosa i curiosa la Nuri, mentre s'agafava a un pany de davantal del seu germà.

—No, dona — tornà en Carlets, i girant-se als altres cridà en el to de les grans ocasions: — Endavant!

Quan la Maria, la mareta dels nens de la Casa Vermella, s'adonà que era hora de berenar, tallà les cinc llesques de pa, i, posant-les cada una en un plat, que omplí de confitura del gerricó mitjà del rebost, sortí a l'entrada per cridar la quitxalla:

—Neeens!... A berenar, nens!

Esperà uns instants, tot mirant al cel, que estava amb una llum de tarda hivernenca amara da de sol, i, veient que no responien, tornà a cridar:

—Neeens!... On sou...?

Respongueren tan sols les dues oques que picotejaven per davant l'entrada, i la Maria s'avançà per guntar enllà de l'era i cap al noguer, perquè

a voltes ella s'amagaven darrera la gran soca. No hi eren. «On s'hauran amagat?», pensà. Guaità darrera el safareig, cap al tancat on guardaven el tractor i les elnes i les dues màquines de segar que un temps havien estat la joguina predilecta de l'Eudaldet i d'en Carlets... Tampoc no hi eren.

—Al, mare! — mormoià tota sola, la Maria —. No sé pas on s'hauran ficat!

Tornà cap a l'entrada i cridà estirant el coll cap a l'escala, que duia a dalt:

—Roseta!... No has pas vist els nens...?

La Roseta, la serventa que els havia vist néixer a tots, els de la Casa Vermella i els altres, no els havia vist ni sentit de molta estona.

Maria es tornà a girar un instant de cara als núvols per rumiar, i la tarda no li semblà tan bonica com quan havia baixat a cridar els marrecs.

—No li fa estrany, això? — preguntà, en treure els ulls del cel, a la Roseta, que havia baixat.

—Ja ha mirat darrera la porta del corral...? — digué la dona, tot botonant-se el jersei, perquè a ella li feien molta por els aires que corrien — i darrera el noguer...? ...i no contesten enlloc?... Això és molt estrany... ¡Molt estrany!... ¡Vejam si se'ls ha endut un gitano! De vegades en passen uns, que...

—Com vol que un gitano se n'hagi endut cinc criatures? — interrompé impacient la mareta —. El que hem de fer és cercar-los, que no hagin fet alguna entremaliadura, i...

—Al, no m'hi faci pensar!... Oh, i tan agosrats com són en Carlets i en Jordi... Els altres dos i la nena són una altra cosa, però...

Mentre feia aquestes tranquil·litzadores reflexions a la seva jove mestressa, la Roseta es posà a seguir-la en el tomb que la Maria es posà a fer entorn de la casa. I en ésser a la cantonada de ponent, a la banda del darrera, ja els va semblar sentir una fressa. Per fi avançaren, i sentiren clarament un colpejar... guaitaren pertot. On era que trucaven d'aquella manera...? Ah, sí! Allí! Només calia veure la portella de ferro d'entrada al soterrani, que es somovia dels cops que hi donaven de dintre estant.

Maria hi corregué d'un salt:

—Nens! — cridà —. Sou vosaltres?

Les veus de les criatures arribaven, fosques. Però es sentí dir coses com:

—«Sí, mareta»... «Estem tancats!»... «Hi ha molta aigua...»

—Qui us ha tancat, qui? — la Roseta clamava estrenyent els punys —. Miri que n'hi ha de gent dolenta al món... — començà a dir indignadíssima, però la Maria la va interrompre dient:

—Que no compren que s'han tancat ells mateixos? Déu meu! Tant que sempre el meu pare i el meu marit tanquen aquesta portella! — i, aplicant els llavis al forat del pany, la Maria cridà:

—No podeu obrir?... Per què no podeu?

Es sentia plorar confosament la Nuri; i una veu, que semblava la de l'Eudaldet, arribà entenedora:

—Es que ens ha caigut la clau a terra, i, com que tot s'ha anat omplint d'aigua i estem a les fosques, no la trobem...

—I jo no sé on posen l'altra clau! —somicà la Maria, perdent la serenitat.

—Miri, miri! —exclamava la Roseta, gairebé saltironant, tot i el seu dolor reumàtic —. Ara arriba el senyor Antoni!

Maria guaità esperançada cap al camí. En efecte, el seu sogre arribava, com sempre, pel camí de darrera la casa. D'un tros lluny ja les havia vistes i havia apressat el pas pensant que alguna els en passava. En un salt entrà a la casa i portà la segona clau que, per sort, existia i aparegueren els cinc marrecs amb algua gairebé fins a cintura i amb unes cares d'allò més esblaimades.

Els portaren cap a la casa, els retornaren amb unes copetes d'aquell aiguanaf tan olorós, i... quan es van haver mudat la roba, vingué l'hora de donar explicacions. Mentrestant el pare ja havia arribat, i tot plegat feia un respecte d'explicar-se... tampoc els infants no volien acusar-se mútuament...

Però vingué un moment que en Carlets, que unia a les innombrables i inimitables qualitats que l'adornaven la d'ésser valent, cloent els ulls i avançant un pas ho explicà tot:

—Que la porteta era oberta —un descuit de l'avi—, que les canonades eren boniques, i que feien riu, riu els escopes d'algua que hi havia, i que ells n'havien volgut tapar un i encara l'havien fet més gros, que tot jugant, jugant a moros i pirates xinesos i cavallers esquimals (després, les vetlles d'hivern moltes vegades els pares recordaren els insòlits cavallers esquimals), que tot jugant, deien, tancaren amb clau la portella... —i aquí en Carlets vacil·là un instant, després cloqué més fort els ulls, com qui es llança en un abisme, i afegí:

—He estat jo qui ha donat volta a la clau... M'agradava fer-los espantar!... Sinó que llavors la clau ens ha caigut, i, com que hi havia inundació, no l'hem poguda trobar... —i aquí afegí sense mica de cinisme —: Si, encara que no fu-

mésim, els nens portéssim mistos...!

Resultat: En Carlets tancat a la seva cambra escrivint tres-centes vegades: «No ho faré mai més». La Núria i el seu cepat germanet, cap a casa tots moixos, amb el farcell de la roba mullada sota el braç. En Jordi, idem. I el Tatà, somnolent, a la cuina, veu a el foc, enyorant en Carlets, perquè era l'hora que jugaven més bé a dintre casa.

Quan, després d'haver escrit força «No ho faré mai més», en Carlets fou cridat a separ, preguntat a la seva mare com ho faria per esborrar el pecat que la Mare de Déu li devia haver apuntat a la pissarra (era una idea seva això de la pissarra), ella li va dir que li resés força pare-nostres i avemaries. L'Eudaldet es ficà al llit i s'adormí tot esperant que en Carlets hagués acabat les avemaries... En Carlets mirava, mirava la petita i graciosa imatge de la Verge de Lourdes que tenien damunt la tauleta de nit... després es ficà de puntetes...

Quan la seva mare entrà a la cambra, com cada nit, per veure si estaven ben tapats, se'l trobà encara allí.

—Però, què hi fas aquí, encara vestit? —digué la mare, en veu baixa, entre severa i estranyada.

En Carlets es girà, se la mirà amb els ulls blaus tots ensonyats, i, tirant-se-li al coll, li digué també baix, baixet:

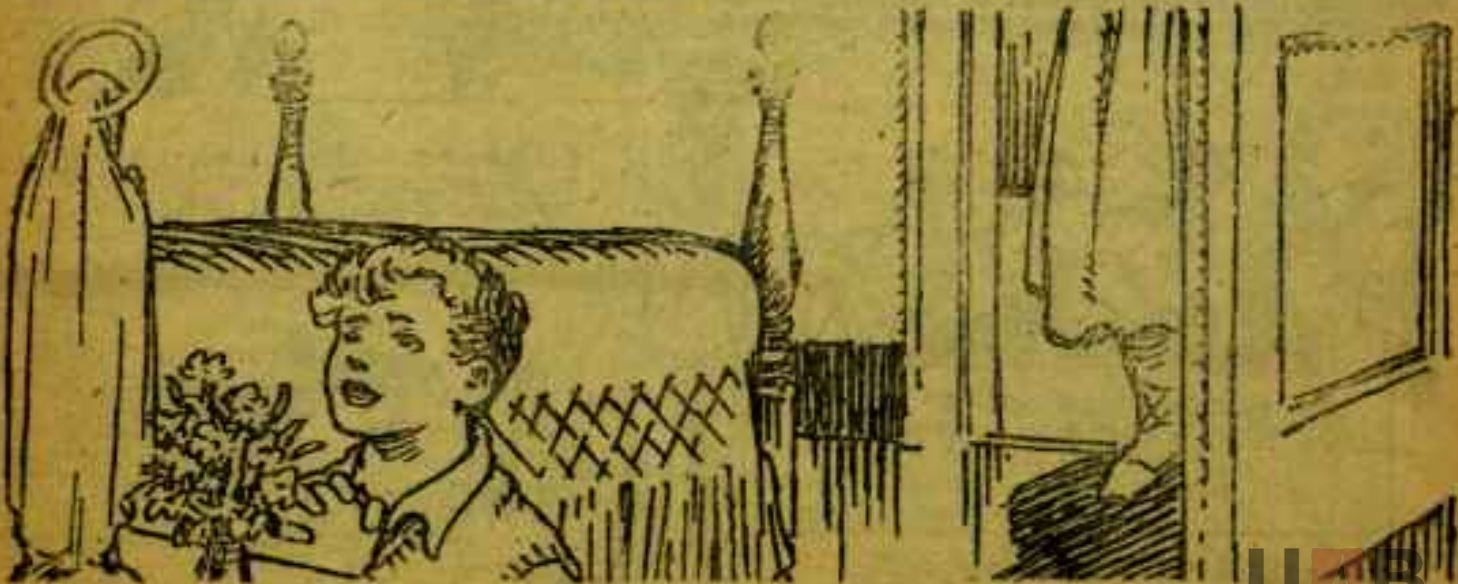
—Saps, mareta... és que he demanat a la Mare de Déu que em perdoni... que jo no ho sabia que les claus de les portes caiguessin a terra, quan ja són tancades...

—Ah... Ja està bé que resis força —féu la mareta, més amorosa.

I ell, estrenyent-la més fort, tornà:

—Em sembla que la Mare de Déu m'haurà sentit; perquè, veus, m'he posat de puntetes, i li he dit les avemaries a l'orella...

La mare li donà una besada, l'alçà després per ficar-lo al llit, els tapà tots dos, i sortí, tot fregant-se fionjament l'orella on el terrible marrec li havia deixat, junt amb les resquícies d'una llàgrima, la seva ingènua confiança.

ELS GRANS RIUS

ELS GRANS RIUS HAN EXERCIT UN IMPORTANT PAPER A LA HISTÒRIA DE LA HUMANITAT; HAN TINGUT, A MÉS D'IMPORTÀNCIA GEOGRÀFICA, IMPORTÀNCIA HISTÒRICA. PER SIMPLIFICAR LA RELACIÓ, QUE SERIA ...

... MOLT EXTENSA, DONAREM UNA BREU IDEA DELS QUATRE RIUS MÉS IMPORTANTS DELS QUATRE CONTINENTS. EL VOLGA, EL RIU MÉS GRAN D'EUROPA, EL CURS DEL QUAL ES SEQUEIX PER TERRES HABITADES PER TRENTA-CINC MILIONS D'ÈSSERS. EN FORMAR-SE L'ESTAT RUS, ARRIBAVEN A LES SEVES RIBERES COSSACS, SERFS DISSIDENTS I AVENTURERS DE TOTA MENA, QUE FORMAVEN UNA POBLACIÓ BIGARRADA I TURBULENTA ...

ANEM ARA A L'ÀSIA, AL XANT-TSÉ-KIANG, UN DELS RIUS MÉS IMPORTANTS D'AQUELL DIATAT CONTINENT. CONEGUT PELS EUROPEUS AMB EL NOM DE RIU BLAU, ELS XINESOS ...

... L'ANOMENEN GRAN RIU. A LES SEVES RIBERES HI HA HAUT MOLTES GUERRES, PER CERT MOLT CRUELS I MOLTS ASSALTS DELS PIRATES ALS MERCADERES.

A ÀFRICA EL RIU MÉS IMPORTANT ÉS EL NIL, DEL QUAL DEPEN TOTA LA VIDA D'EGIPTE, PER LA PERIÒDICA CRASCUDA DE LES SEVES AIGÜES. HA ESTAT TESTIMONI DEL SALIAMENT DE MOISÈS, LLIBERTADOR DEL POBLE D'ISRAEL, I MÉS TARD DE L'EPOPEIA DELS CROATS LES GESTES DELS QUAIS S'ESDEVINGUEREN A LES SEVES RIBERES PRINCIPALMENT.

ELS RIUS TENEN CERTA SEMBLANÇA AMB LA VIDA PEL QUE TÉ D'ALTERABLE, PERD-FERMS I QUATS A UN DEGTI: EN ELS RIUS, EL MAR; I EN ELS HOMBS, DÉU.

I FINALMENT EL MISSISSIPÍ, EL BELL I CABALÓS RIU D'AMÈRICA, LA HISTÒRIA DEL QUAL ESTÀ ERETAMENT LLIGADA AMB EL TRÀFIC HUMÀ D'ESCLAUS QUE HI HAGUÉ EL SEGLE PASSAT ALS ESTATS UNITS.

ANIMALS ENSENYATS

EN TÒFOL ÉS UN PAGÈS D'AQUELLS QUE EN QUEDEN POCs. UN DIA VA AGAFAR UNA QUANTITAT DE DINERS MOLT RESPECTABLE I SE'N ANÀ A LA FIRA DEL POBLE MÉS PROPER AMB EL PROPÓSIT DE COMPRAR ALGUNS ANIMALS DE CORRAL, CASUALMENT TOPÀ EN EL CAMÍ

AMB UNS SALTIMBANQUIS, QUE LIVAN VENDRE, A MOLT BON PREU, UN PORC, UN ANEC I UNA CABRETA. EN TÒFOL VA TORNAR A CASA SEVA AMB ELS ANIMALS, MOLT SATISFET DEL NEGOCI FET. DE SOBTE, AQUELLS ANIMALS ES POSAREN A BALLAR I A FER MIL POCA-SOL.

TADES, AMB GRAN SATISFACCIÓ DELS PAGESOS, DE VEURE'LS TANT INTEL·LIGENTS. ALLO VA ÉSSER FORMIDABLE; EQUILIBRIS, SALTS MORTALS, JOCS DE FORÇA I AGILITAT. COM A NÚMERO FINAL VAN DONAR UNA GRAN CARRERA CIRCULAR ENTORN DELS POBRES PAGE-

SOS QUE VAN CAURÀ A TERRA MIG DESMAIATS. I ELS ANIMALS, QUE ESTAVEN PERFECTAMENT ENSENYATS PEL SEU AMO, TORNAREN TRANQUIL·LAMENT AL CARRO DEL SALTIMBANQUI QUE JA ELS ESPERAVA.

PRIMAVERA

ABRIL

- 1 Dim. S. Venanci.
- 2 Dim. S. Francesc de P.
- 3 Dij. Sant.
- 4 Div. Sant.
- 5 Dis. S. Vicenç Ferrer.
- 6 Dia. Resurrecció.
- 7 Dill. S. Epifani.
- 8 Dim. S. Jena.
- 9 Dim. Sta. Casilda.
- 10 Dij. S. Pompeu.
- 11 Div. S. Lleó Magne.
- 12 Dis. S. Zeno.
- 13 Dia. S. Ermengol.
- 14 Dill. S. Justí.
- 15 Dim. S. Flavià.
- 16 Dim. S. Toribi.
- 17 Dij. S. Anicet.
- 18 Div. S. Eleuteri.
- 19 Dis. S. Lleó IX.
- 20 Dia. S. Sulpici.
- 21 Dill. S. Anselm.
- 22 Dim. S. Soter.
- 23 Dij. S. Fidel de S.
- 24 Dim. S. Jordi.
- 25 Div. S. Marc.
- 26 Dis. S. Marcellí.
- 27 Dia. Vge. de Montserrat.
- 28 Dill. S. Pau de la Creu.
- 29 Dim. S. Pere de V.
- 30 Dim. Sta. Caterina.

MAIG

- 1 Dia. S. Josep Obrer.
- 2 Div. S. Atanasi.
- 3 Dis. Inv. de la Sta. Creu.
- 4 Dia. Sta. Mònica.
- 5 Dill. S. Pius V.
- 6 Dim. S. Joan A. P. L.
- 7 Dim. S. Estanislau.
- 8 Dij. S. Dionís.
- 9 Div. S. Gregori N.
- 10 Dis. S. Antoni.
- 11 Dia. S. Ponç.
- 12 Dill. S. Pancràs.
- 13 Dim. S. Pere Regalat.
- 14 Dim. S. Bonifaci.
- 15 Dij. Ascensió del S.
- 16 Div. S. Joan Neomucè.
- 17 Dis. S. Pasqual B.
- 18 Dia. S. Venanci.
- 19 Dill. S. Pere Celesti.
- 20 Dim. S. Bernardí.
- 21 Dim. S. Secundí.
- 22 Dij. Sta. Rita de Càssia.
- 23 Div. S. Desideri.
- 24 Dis. Maria Auxiliadora.
- 25 Dia. de Pentecostès.
- 26 Dill. S. Felip Neri.
- 27 Dim. Sta. Bèda.
- 28 Dim. S. Agustí.
- 29 Dij. Sta. Magdalena de P.
- 30 Div. L'Ascensió del S.
- 31 Dis. Sta. Angela.

JUNY

- 1 Dia. Santíssima Trinitat.
- 2 Dill. S. Erasme.
- 3 Dim. Sta. Clotilde.
- 4 Dim. S. Francesc C.
- 5 Dij. Corpus Christi.
- 6 Div. S. Norbert.
- 7 Dis. S. Sabinià.
- 8 Dill. S. Maximi.
- 9 Dill. S. Felicià.
- 10 Dim. Sta. Margarida.
- 11 Dim. S. Bernabau.
- 12 Dij. S. Joan de Sah.
- 13 Div. S. Antoni de P.
- 14 Dis. S. Basili.
- 15 Dia. S. Modest.
- 16 Dill. S. Aurelià.
- 17 Dim. S. Innocenci.
- 18 Dim. S. Lleó XI.
- 19 Dij. Sta. Juliana.
- 20 Div. S. Silveri.
- 21 Dis. S. Lluís Gonzaga.
- 22 Dia. S. Pau de Nola.
- 23 Dill. Sta. Agripina.
- 24 Dim. S. Joan Baptista.
- 25 Dim. S. Guillem.
- 26 Dij. S. Virgili.
- 27 Div. S. Zoile.
- 28 Dis. S. Ireneu.
- 29 Dia. SS. Pere i Pau.
- 30 Dill. S. Marçal.

UNA HISTORIETA DE PRIMAVERA

LA PRIMAVERA HA ARRIBAT
NOI, QUINA CONTRARIETAT

SEMBLA QUE S'HÓ HAGIN DIT
NO DORMO EN TOTA LA NIT

AQUEST BON INSECTICIDA
ELS DEIXARA SENSE VIDA

PRO POTSER MILLOR SERA
AMB LA PALA DE RENTAR

RES, QUE NO ELS DONA LA GANA
FINS A DINTRE LA CAMPANA!!!

AMB LA XARXA, A LO MILLOR...
NO HI HA RES A FER, SENYOR

UN ALTRE PROCEDIMENT...
AMB RESULTAT DEPRIMENT

EL PAPER PER ATRAPAR
TAN SOLS FEINA EM POT DONAR...

UN INVENT: UN GROS RASCLAT
MOGUT PER UN MOTORET

ALTRE INVENT: UN MARTELLAS
MOGUT PER UN MOTORAS

FAIG MILERS D'EXPERIMENTS
AMB RESULTATS MOLT DOLENTS

AL FINAL HO HE TROBAT!!!
UN TROS DE CARN AL COSTAT!!!

LA FINESTRA

HIVERN. El nostre estimat paisatge familiar, el que veiem cada dia per la finestra, s'ha cobert d'una espessa capa de cotó blanc... És la neu que, aparentment, hauria d'ésser fionja, suau i teblona. I és tan freda!

Les sabatilles, el llibre i una tassa de cafè amb llet ben calent. Què bé que s'està prop de l'estufa!

Però molts dies el sol llua i agraïm la seva calor. L'aire és transparent i el paisatge té una dolcesa infinita. On és el ganivetet? Tenim d'anar a passejar i a menjar pinyons torrats.

Les gavines xisclen. El mar sembla més profund. Oh, Déu meu, que dolç que és el sol d'hivern!

PRIMAVERA. El ventjol fa oscil·lar les canyes del torrent. Les blanques cases es destaquen sobre el sòcol blau del mar. De països llunyans ja han arribat les orenetes, i si entenguéssim el seu continu xerroteig, quantes coses boniques i estranyes que sabríem! Dibueixen corbes trajectòries a l'aire, bo i prenent possessió del paisatge recobrat...

Fes un bon ram de flors, noia, per a posar-lo damunt la taula. Guarda les més formoses per a adornar els teus cabells. I tu, vailet, corre alegrement pel camp. La naturalesa està radiant.

Fa olor a quelcom indefinible, meravellós, quelcom que ens omple d'alegria interna. De què? Senzillament, fa olor de primavera.

ESTIU. Prepareu-vos! Anirem a la platja. El mar sembla un mirall. Pel camí saludem el fuster, carregat d'olorosa fusta de pi. I la bona velleta que va amb dos cistells, molt a poc a poc, cap a casa seva, aquella casa que hi ha més enllà de la riera.

Que clara que és avui l'aigua! Eixams de peixos es veuen arreu. Capbussem-nos. Agafem agrotosa a les roques. Eh, menut! Ja n'hi ha prou d'aigua. Ens tenim de torrar una mica al sol. Ufl! Quina gana que traginem. Hi haurà prou menjar per a nosaltres? Després de dinar, amb les persianes baixes, hem quedat plens d'un dolç enzopiment. A fora, el sol cau de pla. I el martell de ferro colpeja compassadament el mall.

TARDOR. Les branques dels arbres es retallen sobre un cel color de plom. Una catifa de fulles seques que creca en passejar. Olor de fum. Sobre la taula els llibres de text, nous del tot, que esperen ésser devorats durant el curs.

A la tarda donem un tomb pel camp. Que malenconica que són els capvespres de tardor! Hom frueix d'unes postes de sol incomparables. I tornem a casa, desitjosos d'asseure'ns a taula i llegir el llibre que ens espera.

Dies sencers, també, que la pluja repica els vidres i les gotes hi corren una cursa vertical. Veniu. Avui torrarem castanyes a la gran llar patriarcal. I tindran tots el gustos.

VENIU A MI

Jesús, el bon Jesús, el Diví Mestre,
es va asseure, cansat, damunt la roca;
començava el capvespre. El cor tan tendre
del pare de l'amor s'enamorava
de l'hora misteriosa de la tarda...
Els infants s'acostaven, i els apòstols,
secretes de Jesús, van dir: «Deixeu-lo!
Aneu's-en lluny d'aquí: no vinguen ara
a destorbà el repòs del nostre Mestre.»
I Jesús se'ls mirà amb sos ulls blavosos,
amb aquell dolç esglard que captivava,
i mirant-se els infants, i obrint sos braços,
«Venu a mi!», els digué.

Jesús somreia...
els infants s'asseien a sa falda,
els ulls plens d'èxtasi, mentre jugaven
desfent els rinxols de sa cabellera
i estirant-li la barba.

A l'hora de l'amor, l'hora dels somnis
Ell els contava celestials rondalles.

V.

QUINS POCA-VERGONYES

BONES FESTES

El meu amic estava indignat.

—No s'hi val! Anar aquests dies a tallar-se els cabells, a l'enllustrador o a prendre l'aperitiu és una veritable temeritat! De seguida et donen una targeteta molt il·luminada en la qual et desitgen tota mena de felicitats i prosperitats, i per la qual has de donar paper moneda, que és un fàstic.

—Potser exageres...

—Que exagero? Arribes a casa, pensant descansar una mica de ficar-te la mà a la butraca, i apareixen, en aquesta hora propícia, els que t'han estat esperant tot el dia amb fruïció per trobar-te amb seguretat i caure a sobre teu com l'esperner sobre la incauta coloma i col·locar-te la targeta anteriorment esmentada.

—Bé, vaja...

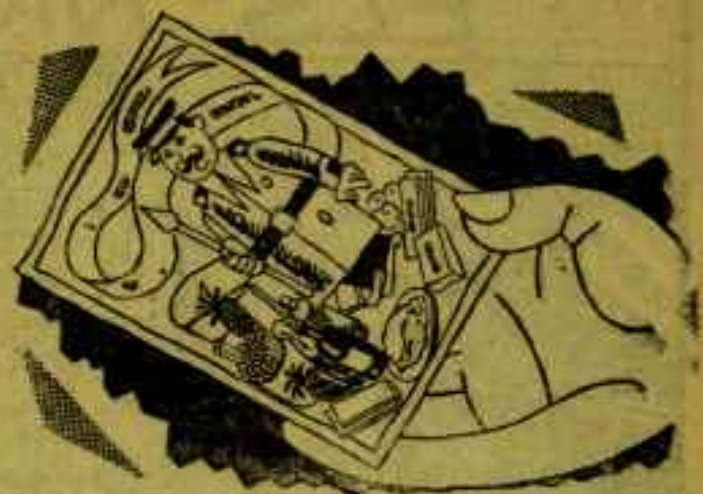
—Després la dona et mostra un pilot de targetetes representatives d'una quantitat considerable, que han estat portant durant tot el dia gent que no conec de res. El marbrista! Quan he estat jo client d'aquest senyor. El podador... El recaptador de contribucions... El de la calefacció (a casa no n'hi ha)... El repartidor d'anuncis!!! És possible una «barra» més gran? Doncs, sí! És possible! Avui ha vingut a casa un individu a cobrar una factura endarrerida de tres-centes pessetes. He tingut la feblesa de pagar-la, i l'home, somrient amablement, em presenta la targeta: «El cobrador de la casa X li desitja felices festes de Nadal i d'Any Nou. Què et sembla?»

—Es que tu mires les coses d'una manera molt especial... Fixa't bé. Aquí tens una targeta de felicitació... Que bonica que és! Representa un escombriaire amb aire juvenívol, alegre, actiu. Sense una arruga a la brusa, amb una gorra impecable. Les minyones que el rodejen són boniques i elegants, i tot respira alegria...

—Sí, però...

—Aquestes targetes ajuden a omplir la imaginació d'un ambient nadalenc extraordinari: «Sereno» braus, Vigilants heroics, escombriaires francs, carters nobles, lampistes simpàtics aureolats tots per infinitat de galls dindis, torrons, ampolles de xampany, licors, neules, havans amb cendra...

—Potser tens raó, però...

—Les targetes actuals no estan malament, val a dir-ho... Però les que eren boniques de debò eren les de fa poc menys de mig segle. Eren de la grandària d'una postal o més grosses. En una cara hi havia un detalladíssim dibuix, una litografia a tot color, cobert d'una capa de vernís que produïa bellíssims reflexos. A l'altra cara portaven una inspirada poesia que destacava la personalitat del sol·licitant de la «pasta», que estenent-se en diverses consideracions acabava amb la felicitació pròpiament dita. El dibuixant procurava representar el protagonista tan apol·línic com li era possible: formós el rostre, airosa l'actitud, amb l'etern somriure als llavis, ombrejats d'un espès i cargolat bigoti. Al voltant de l'individu, convenientment repartides, algunes escenes de les principals activitats del felicitant. Si es tractava del esmereno, per exemple, se'l podia veure aguantant dos lladregots correctament vestits de lladre: gorra de quadres, vestit molt estret i amb la indispensable anella amb els «crossinyols», que aquest és el nom correcte de les «ganxúas»... En un altre quadre se'l veia amb el seu fanal, enmig d'una borrasca de neu... Que bé que s'estava al llit, ben abrigadet, pensant en el fred que feia a fora... Se sentia la mare com traginava, farcint el pollastre que menjaríem l'endemà. Res, home, res... Jo crec que no has de tractar amb tant de rigor els que solament procuren donar ambient nadalenc a aquests dies.

—Potser tens raó...

El meu amic semblava que s'havia calmat amb aquesta dissertació.

Aprofitant el moment, vaig treure una targeta i la hi vaig posar als nasos. La targeta deia:

L'AMIC
ET DESITJA FELICES FESTES
DE NADAL I D'ANY NOU

No recordo res més. L'endemà recuperava els sentits a la blanca sala d'una clínica, des d'on us desitjo a tots plegats unes bones festes!

ELS INNOCENTS DE

L'ARANYA TEIXIDORA

per *Joan. Amades*

Ordinàriament les bestioles viuen sense treballar. Les que s'alimenten de fruites i d'altres elements vegetals no tenen altre feina que collir-los o preparar-se'ls de la manera que els és més convenient, al·liconades per l'instint que prou les gula i les ensenya. Les bestioles que mengen carn es veuen forçades a caçar, però com que els animals que els serveixen d'aliment són més febles que elles, sempre lluiten amb avantatge i la brega no els resulta un perill, i en molts casos rarament un esforç que pugui ésser considerat com un treball. D'aquesta regla, gairebé general, l'aranya n'és una excepció. L'aranya és un animaló excessivament feble, i la seva constitució física no li permet d'encarar-se directament amb les bestioles que constitueixen la seva presa, les quals amb els espèrtnecs de la resistència fàcilment la desballestarien, o li trenarien alguna de les vuit potes o de les dues antenes, i si no la mataven la deixarien esguerrada i malparada. A part de la poca resistència física, l'aranya compta amb un altre greu inconvenient que la dificulta d'encarar-se directament amb la presa com tot animal intensament sensible: és excessivament poruga, i la por és un mal bagatge per a la lluita. Impossibilitada per la brega cos a cos i a camp descobert, l'aranya es veu forçada a caçar amb parany i per això fabrica les teranyines.

L'aranya es nodreix de suc animals de petits insectes, mosquits, mosques, abelles, escarabats i d'altres bestioletes per l'estil. Per a agafar-les teixeix les teranyines amb material que extreu del seu propi cos. Al voltant de l'anus té vuit mugronets que es munyen per mitjà d'un moviment de puja i baixa semblant al d'uns binocles de teatre. Quan vol filar, bellugant i esprement aquells mugronets es muny una substància fluida semblant a una mena de borra molt flonja que constitueix la matèria prima tèxtil. Un cop obtinguda la borra, amb les potes la fila de manera convenient a la mena de teixit que desitja fer, puix que cal advertir que el gruix, la resistència i la qualitat general de les teranyines varien segons la bestiola que es vol caçar o l'aplicació a què se la vol destinar. Ordinàriament les teranyines les teixeixen amb fil de dues menes: un de gruixut amb aire de corda que ve a ésser com l'ordit i un altre de prim que fa de trama. El teixit de l'aranya no és vertical com la generalitat dels teixits, sinó radial segons les formes més primitives; les cordes que for-

men el barnillatge de la tela estan distribuïdes formant raigs com una roda de carro, d'una manera semblant com es teixeixen els coves. Per al seu treball l'aranya a més del fil empra sovint un suc espès apegalós semblant a una goma que també treu del seu cos com la borra que fila.

Quan una aranya vol fer una teranyina pitja un dels vuit mugrons a la paret i es deixa anar abandonada paret avall. Tal com va caient li va sortint del cos un raig de borra que resta enganxada a la paret amb la goma de què hem parlat. Quan creu que la corda ja és prou llarga, s'atura i resta penjada enlaire sostinguda per la corda. Aleshores es balanceja fins que assoleix un altre punt de la paret, si fa no fa al mateix nivell del que té clavat el primer extrem de la corda, i quan ho assoleix clava amb goma l'altre cap a la paret i així aconsegueix fer sostenir una corda horitzontal que constitueix el punt bàsic de la teranyina. De manera semblant va produint les altres cordes que han de formar la bastida o el barnillatge de teixit, distribuïdes en forma d'estrella.

Fins aquí hem obtingut només el canemàs del teixit que cal ara iniciar de fet. L'aranya es situa al vèrtex d'encreuament dels raigs de la roda i segueix rajant borra tenuíssima i finissi-

ma que amb les seves potetes subtils i delicades passa per entre els raigs de l'estrella que formen el bastiment. El teixit, doncs, comença per un punt central que va eixamplant-se a mesura que la feina avança. Així que comença a teixir, l'aranya no es mou de lloc: tal com l'obra avança li cal seguir el perímetre de l'extensió del teixit per a anar omplint els espais buits d'entre raig i raig. Un cop ha acabat de teixir, l'aranya es situa al centre de la teranyina i traça una línia zigzagada que va des del centre dels raigs

fins a la vora del teixit, ordinàriament per l'indret més distanciat del vèrtex; és a dir, pel costat que la tela resulta més ampla i que és, per tant, el que permet que la línia sigui més llarga. El fil que forma aquesta ziga-zaga és buit i forma com un tub que emplena del suc enganxadiu de què ja hem parlat, destinat a mantenir una mica untat el teixit perquè els animalons que caiguin al parany ja restin agafats i trobin dificultats d'anar-se'n volant abans que es presenti l'aranya que ja els esperava ansiosa. Aquesta ziga-zaga té la fesomia d'una rúbrica i no és sempre igual, i d'ací que hi hagi qui diu que cada aranya firma les seves teranyines.

Les teranyines no són mai tibants, sempre les paren fluïxes bo i formant una mica de bossa, el fons de la qual correspon al centre. Estan sostingudes per diversos fils i per diverses cordes gruixudes que la deixen baldera i fàcilment mòvile. Les teranyines es paren sempre de cara al vent, puix que l'aranya compta amb el seu ajut per a la cacera dels petits volàtils que, per efecte de la seva poca consistència, no poden volar de cara al vent i s'hi deixen portar una mica. L'aranya, que com hem dit és molt sensible, percep a l'instant les més petites alteracions del vent i corre a despenjar la seva teranyina, que lliga o deslliga amb gran prestesa per tal d'alterar-ne l'orientació d'acord amb les direccions del vent.

La pluja perjudica i malmet les teranyines. L'aranya també percep les més mínimes alteracions atmosfèriques, preveu el fenomen de la pluja amb molta anticipació i s'està de filar per no exposar la seva obra a l'acció del temps. Si un canvi brusc o inesperat de temperatura la sorprèn a mitja feina, detura de seguida la tasca i la guarda curosament perquè no se li malmeti. L'observació d'aquesta conducta fa dir al refrany:

*Quan l'aranya fila cap al tard,
nit estrellada.*

*Aranya per terra,
tapa la gotera
i pluja espera.*

Bona estona abans de ploure, l'aranya deslliga i despenja la teranyina, la plega ben bé i la posa curosament sota d'una fulla o en un altre indret on resti ben resguardada de la muller, puix que la teranyina constitueix el seu tresor i l'element de procurar-se l'aliment per a subsistir.

S'ha dit que l'home, inspirant-se amb les teranyines, va descobrir l'art del teixit, i que els primers sistemes de teixir foren radials, com

encara avui es teixeix la cistelleria, i no pas rectangular i amb ordit i trama. Hom ha dit també que els primer parany emprats per a caçar i les primeres xarxes de pescar foren així mateix inspirades i copiades de les teranyines.

L'observació de la laboriositat de l'aranya i de la subtil habilitat del seu art, fa dir a la parèmia:

*L'aranya, és feïnera,
filadora, teixidora,
i cordillera.*

L'aranya, com l'home, treballa per menjar i menja per treballar. La matèria prima emprada per a la seva tasca es un producte del seu cos. La teranyina és un tros d'ella mateixa, i quan se'n desprèn li produeix un desgast físic que li cal reparar menjant en grau suficient per a poder adquirir la vigoria normal. L'energia física i el temps emprats per a la producció d'una teranyina estan d'acord amb la seva extensió, variable segons els casos. Suposem que una aranya teixeix una teranyina, l'elaboració de la qual li costa sis hores de feina i que la perd sense que hi hagi pogut caçar res, i, per tant, sense haver pogut recuperar el desgast observat; l'aranya es veurà obligada a fer-ne una altra per a la producció de la qual li caldran vuit hores; i si una altra vegada se li destrueix aquest altre parany, sense recobrar noves forces, l'aranya per a subsistir es veurà forçada a teixir una tercera teranyina, però la tasca se li emportarà deu hores. Si se li destrueix aquest tercer parany sense haver assolit caçar-hi res, la infel·lic teixidora ja no en podrà fer cap més; ja haurà donat de si tot quant podia i tenia, i esgotada, mancada de forces i sense esma, es veurà forçada a vagar galrebé sense delit per a fugir, i a la mercè de qualsevol dels seus múltiples enemics.

Tots els animals mereixen respecte. Nosaltres no som qui per destruir-los, si no ens hi força la necessitat; però, si d'entre tots n'hi hagués d'haver algun que en fos més mereixedor que els altres, fóra indubtablement l'aranya, perquè és un dels poquíssims animallets que es veu forçat a treballar per viure i més abandonat al seu esforç.

Fa de mal copsar l'efecte que allò que hom escriu pugui fer a l'ànim dels qui ho llegeixin; però si hi ha algú que, recordant el que ha llegit, respecta la vida d'una sola aranya o deixa de destruir una teranyina, nosaltres ens donarem per molt satisfets i considerarem per molt bon emprat el temps invertit a fer aquestes ratlles malgirbades.

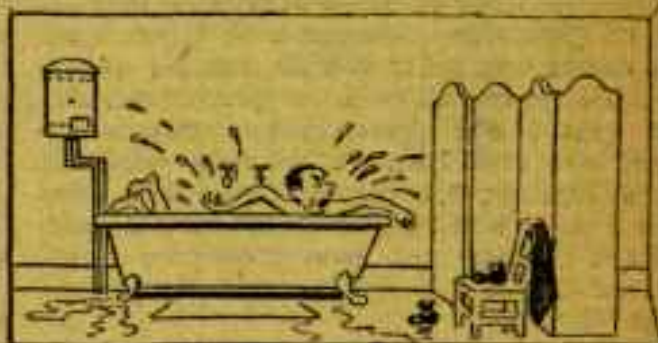
Joan AMADES

AQUESTA CASA S'HA VENUT PER PISOS

ARA LES CASES ES VENEN PER PISOS I CADA U ÉS PROPIETARI DEL SEU. PERÒ EL FET D'ESSER PROPIETARI SEMBLA QUE DONI DRET A VIURE SENSE TENIR EN COMPTE EL VEI, MIREU EL QUE PASSA A LA CASA NÚMERO 425 DEL CARRER DE BORRELL ... ON

TOTS ELS QUE L'HABITEN SÓN AFICIONADÍSSIMS A L'ESPORT. LA DISPESERA PRACTICA LA BOXA AMB EL SENYOR BARTOLI, QUE MAI LI PAGA... I ELLA LI PEGA... ELS ALTRES DISPESERS PRACTIQUEN TOTA MENA D'EQUILIBRIS... AL PIS DE SOTA, EL SENYOR

BATIBULL LLANÇA EL DISC ESTUPENDAMENT. EL SENYORET VINYALS FA EXERCICIS DE NATACIÓ A LA PRÒPIA BANYERA. ELS AMOS DEL PRIMER NO FAN SOROLL, PERÒ NA, HA!! EL SENYOR VIAFORA ES DEDICA A LA PESCA AMB CANYA MENTRE LA SEVA SENYORA TÉ LA MANIA DE LA CACA, I ELS ALTRES HABITANTS DEL PIS ES DEDICUEN A

PER EXERCICIS GIMNÀSTICS AMB PRECISIO I ELEGANCIA A LA PORTERIA SON DEVOTS DE TOTA MENA D'EQUILIBRIS. I EL SENYOR NARCÍS, MOLT SIMPÀTIC, QUE VIU A ATIC, ES FANÀTIC DE L'ALPINSME EN EL BON SENTIT DE LA PARAULA EL PATINATGE ES PRACTICAT PEL DEPENDENT DE L'ADROGUER QUAN RELLISCA AMB L'OLI QUE ELL MATEIX VESSA QUINA GRÀCIA VERITATJOS

Jaume Balmes

Jaume Balmes, figura eminentíssima en el camp de la Filosofia, va néixer a Vic l'any 1810. Va estudiar a Vic i a Cervera, i als setze anys ja havia acabat els cursos de Teologia i de Dret civil i Canònic. Va tenir un càrrec a la Universitat de Cervera amb una petita pensió anual. Va rebre els graus de Batxiller i de Llicenciat en Teologia, i acabà la carrera l'any 1833. Ordenat sacerdot se'n tornà a Cervera, on explicà Hermenèutica i va rebre el grau de doctor el 7 de febrer de 1838. Al seu retorn a Vic, va regentar la càtedra de Matemàtiques. Aprengué per si sol, sense l'ajuda de cap mestre, el llatí, l'italià, el francès, l'anglès, el grec. A més a més coneixia profundament les llengües castellana i catalana. L'any 1842 va anar a París, i en tornar a la nostra terra va residir en un racó del Vallès, sense ocupar cap càrrec. S'ocupava de la gran obra «El protestantisme comparat amb el catolicisme», que fou un cop de mort per a les doctrines luteranes. Escriví també la «Filosofia fonamental», que és alhora una crítica polvoritzadora de les doctrines racionalistes, i una apologia exacta i incommovible de la fe catòlica.

Va escriure també un tractat de Filosofia popular amb el nom de «El Criteri», petit gran llibre que tot català hauria de saber de memòria. Us recomanem, petits lectors de «Els Infants» — als grans ja no cal que els fem la recomanació; ells ja ho saben — que quan us formeu una biblioteca, per petita que sigui, que no hi manqui pas un exemplar de «El Criteri»; així, tenint-lo a mà, el podreu llegir sovint. És molt fàcil d'entendre. Ajudarà la vostra intel·ligència i enriquirà el vostre esperit, us dotarà de virtuts morals i us inspirarà encertades normes de conducta.

Balmes va intervenir en tots els assumptes d'Espanya i fou amic de les grans figures estrangeres com Chateaubriand, Metternich, Lacordaire i d'altres, fins el punt que arribà un moment que no es feia res en els transcendents problemes de govern que no se li consultés.

Balmes morí jove; als trenta-vuit anys. El seu traspatí s'escalgué a Vic, al mateix lloc que l'havia vist néixer, i rebé els Sants Sagraments amb un fervor extraordinari. I en el moment que la seva ànima anava a deixar el terrestre embolcall, exclamà: «Quin magnífic horitzó se'm presenta en el meu llit de mort! Però, és possible que hi hagi ateus?»

ESTIU

JULIOL

- 1 Dim. Sta. Elionor.
- 2 Dim. Vuit. M. de D.
- 3 Dij. S. Lleó II.
- 4 Div. S. Laurea.
- 5 Dia. S. Miquel dels S.
- 6 Dia. S. Isidre.
- 7 Dia. S. Fermí.
- 8 Dim. Sta. Elisabet.
- 9 Dim. Sta. Anastasia.
- 10 Dij. S. Felix.
- 11 Div. S. Pius I.
- 12 Dia. S. Joan Gualb.
- 13 Dia. S. Anacleto.
- 14 Dill. S. Bonaventura.
- 15 Dim. S. Enric I.
- 16 Dim. M. de D. del Carme.
- 17 Dij. S. Aleix.
- 18 Div. F. Treb. - S. Frederic.
- 19 Dia. S. Vicenc de Paül.
- 20 Dia. S. Jeroni Emilià.
- 21 Dill. S. Praxedes.
- 22 Dim. Sta. M. Magdalena.
- 23 Dim. S. Apolinar.
- 24 Dij. Sta. Cristina.
- 25 Div. S. Jaume.
- 26 Dia. Sta. Anna.
- 27 Dia. S. Pantaleó.
- 28 Dill. Sta. Caterina.
- 29 Dim. Sta. Marta.
- 30 Dim. SS. Abelló i Senén.
- 31 Dij. S. Ignasi de L.

AGOST

- 1 Div. S. Pere a. V.
- 2 Dia. M. de D. dels Angels.
- 3 Dia. Sta. Lidia.
- 4 Dill. S. Domènec.
- 5 Dim. M. de D. de Neus.
- 6 Dim. S. Sixt II.
- 7 Dij. S. Galetà.
- 8 Div. S. Ciriac.
- 9 Dia. S. Romà.
- 10 Dia. S. Llorenç.
- 11 Dill. Sta. Susanna.
- 12 Dim. Sta. Clara.
- 13 Dim. S. Hipolit.
- 14 Dij. S. Eusebi.
- 15 Div. Assumpció M. de D.
- 16 Dia. S. Joaquim.
- 17 Dia. S. Jacint.
- 18 Dill. Sta. Helena.
- 19 Dim. S. Joan Eudes.
- 20 Dim. S. Bernat de Cl.
- 21 Dij. Sta. Joana F.
- 22 Div. S. Simforià.
- 23 Dia. S. Felip B.
- 24 Dia. S. Bartomeu.
- 25 Dill. S. Lluís rei.
- 26 Dim. S. Ceferi.
- 27 Dim. S. Josep de Cal.
- 28 Dij. S. Agustí.
- 29 Div. Sta. Sabina.
- 30 Dia. Sta. Rosa de L.
- 31 Dia. S. Ramon Nonat.

SEPTEMBRE

- 1 Dill. S. Gil.
- 2 Dim. M. de D. la Cinta.
- 3 Dim. S. Simeó.
- 4 Dij. S. Moisès.
- 5 Div. S. Llorenç.
- 6 Dia. S. Faust.
- 7 Dia. Sta. Regina.
- 8 Dill. Nativ. la M. de D.
- 9 Dim. S. Pere Claver.
- 10 Dim. S. Nicolás de T.
- 11 Dij. S. Emilià.
- 12 Div. Dolc. Nom de Maria.
- 13 Dia. S. Eulogi.
- 14 Div. S. Crisostom.
- 15 Dill. S. Nicomedes.
- 16 Dim. S. Cebrià.
- 17 Dim. S. Pere d'Arbúes.
- 18 Dij. S. Josep de Calassanç.
- 19 Div. Sta. M. de Cervelló.
- 20 Dia. S. Eustaqui.
- 21 Dia. S. Mateu.
- 22 Dill. S. Maurici.
- 23 Dim. Sta. Tecla.
- 24 Dim. M. de D. la Mercè.
- 25 Dij. Sta. Aurèlia.
- 26 Div. S. Cebrià.
- 27 Dia. SS. Cosme i Damià.
- 28 Dia. S. Wenceslau.
- 29 Dill. S. Miquel Arc.
- 30 Dim. S. Jeroni.

UNA HISTORIETA D'ESTIU

La carn de vedella és molt més nutritiva que la de porc.

Els arbres fomenten la pluja. La capa d'aire fred que els rodeja, efecte de l'evaporació de l'aigua per la exsudació de les fulles, produeix l'efecte de vasos refrigerants amb la influència dels quals el vapor es condensa en núvols i els núvols es precipiten en pluja.

El rei En Jaume I el Conqueridor va morir molt cristianament. Els seus darrers moments van ésser tan tranquils, que donà, mentrestant, consells al seu fill l'infant En Pere, indicant-li la millor manera de governar. Ho digué en un discurs senzill com aquelles paraules, tan senzilles i expressives als llavis d'un monarca moribund: «Fill meu, ja sou reis».

El primer metall que l'home descobrí fou l'or. S'han trobat joies de l'Edat de Pedra.

Els forats dels claus a la fusta es poden fer desaparèixer quan es vol, emplenant-los d'una pasta molt espessa de pastetes i serradures fines que, en assecar-se, semblarà formar part de la mateixa fusta.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

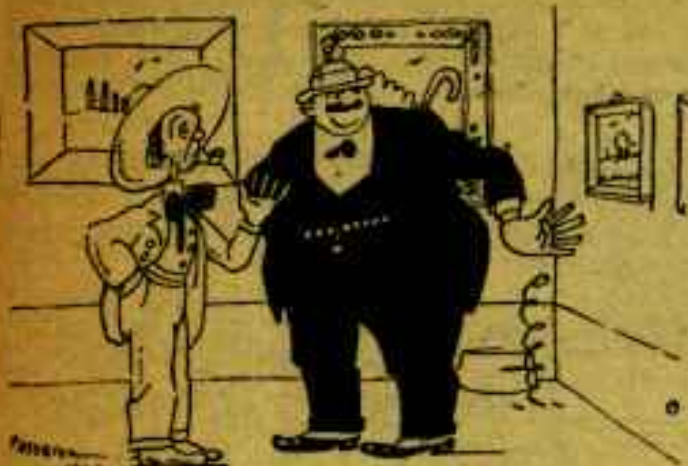
—Sóc terriblement distret. En un mes he perdut un paraigua, un barret, la sogra i la cuinada.

(Passarell.)

EL TERCER EN DISCORDIA

Entre les substàncies comestibles per l'home no n'hi ha cap de color blau.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

—Aquest és el meu darrer quadre.
—Quina alegria! De veritat que és el darrer?
(Passarell.)

A principi de segle es varen treure de les runes de Babilònia quatre-cents diamants, molts d'ells sense tallar.

A Abissínia no funcionen amb regularitat els aparells telefònics perquè els nicos juguen continuament amb els fils, i els elefants es graten amb els pals.

Les costes de Borneo són les més perilloses del món, degut a la gran quantitat d'insectes que sovint impossibiliten la navegació.

A la Biblioteca del Vaticà hi ha un exemplar d'una edició de la Bíblia que pesa cinquanta quilos.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

—Però, és que no sent la veu de la consciència quan roba?
—Veuran... Es que sóc una mica sord.
(Passarell.)

Lliçó de tenis

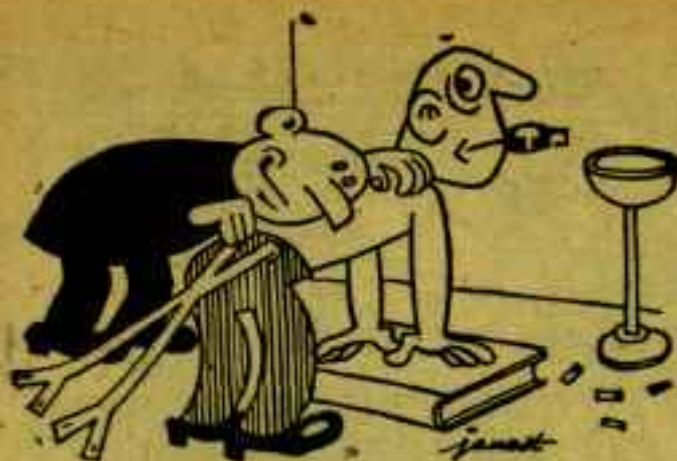

La velocitat d'un campió de natació és igual a la d'un home que camina de pressa, o sigui, 6 quilòmetres per hora.

Les cuques de llum emeten una fosforescència molt més forta, quan s'acosta una tempesta.

El nom de lilà ve de la paraula persa *alilaj*, que vol dir flor. La planta fou introduïda a Europa en el segle XV per un viatger alemany anomenat Eusbek, que vingué de Pèrsia.

Diuen que les arnes no ataquen els draps verds. Per a obtenir aquest color s'utilitza l'arsenic i l'arna sap el que fa evitant-lo.

METGE DE NOU RIC

—Digui trenta-tres... milions.

La llet agra no s'ha de llençar mai; té diverses aplicacions. Si se la deixa uns quants dies es posarà completament sòlida. Llavors es fica a dintre d'un drap humit i es penja. Se'n farà un formatge molt agradable.

La calor del cos depèn de la força de la circulació, i com que la sang corre molt més lentament per les venes quan s'està ajagut, d'aquí ve la necessitat que tenim d'abrigar-nos al llit.

A cada niu d'ocells, pares i cries es mengen llargs.

durant l'any més de deu mil erugues o insectes perjudicials a l'agricultura.

Un salitr delz que es dediquen a la pesca del bacallà sol portar fins a vuit milles de corda, equipada amb 4.600 o 4.700 hams. Tots aquests hams s'han d'escar.

Les orenetes volen baix quan amenaça pluja, perquè els insectes de què s'alimenten s'acosten a la terra fugint de la humitat de les altes capes atmosfèriques.

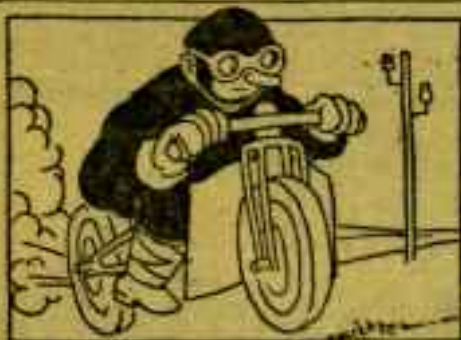

—Doni'm una ampolla de capillar.

—Gran o petita?

—Petita; no m'agrada portar els cabells massa

CURIOSITATS ESPORTIVES per normals

LA "COM SPORTMEN CLUB" FOU LA PRIMERA CARRERA DE MOTOS QUE ES CELEBRA A CATALUNYA, ANY 1908.

ELS ANGLESES JUGUEN MOLT MÉS ALS CAVALLS QUE AL FUTBOL, EN PROPORCIÓ DE QUATRE VEGADES MÉS.

EL GOLF TÉ A CATALUNYA PRACTICANTS ANTICS... EL "CLUB TERRAMAR", DE D'IGES, ES VA FUNDAR FA MÉS DE TRENTA ANYS.

LES PRIMERS PORTERIES DE FUTBOL QUE ES VEIEREN A BARCELONA ES VAN MUNTAR FA 65 ANYS, A L'ENCREUAMENT DALS CARRERS DE FREIXER I DE SANT QUINTI AMB CÀRCEGA.

EL MÈTODE DE LLUITA JAPONÈS "JUDO" OCUPA UN LLOC PREFERENT EN ELS EXERCICIS DE LA POLICIA FRANCESA.

L'ÚNIC EQUIP ESPANYOL QUE TÉ EN POSSESSIÓ LA COPA DEL CAMPIONAT DE LIGA ES L'ATLÈTIC DE BILBAO.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

UN FRESC

LÍNIA 39.

QUINA CUA PEL TRO-
LEBÚS !!

I LA NURI EM DEU ESTAR
ESPERANT!

CARAM! EL SATEL·LIT
ARTIFICIAL !!!

SI, ÉS L' "SPUTNIK II"!

SI MOLT CONVE
NO HO ÉS...

TAN SOLS
N'HI CAP UN,
SENYORS!

Si voleu conservar les flors fresques molt de temps, cannieu-los diàriament l'aigua i tireu-hi una aspirina o una mica de sucre.

El peix no s'ha de menjar mai amb ganivet d'acer. A més d'una manca d'educació imperdonable, el ganivet comunica un gust molt dolent al peix. Si el cobert que us serveixen no té ganivet de plata propi per al peix, caldrà que el partiu amb la forquilla, i que us hi ajudeu amb un bocí de pa.

La lleona i altres mamífers porten les cries llurs a la boca. Les agafen per la pell de l'espatlla sense fer-los ni una gota de mal. Així porten els seus fills, recorrent grans distàncies.

Si totes les cases d'Anglaterra es posessin en fila, es formaria una línia que donaria la volta al món per l'Equador.

A Libèria no es necessiten rellotges. El sol hi surt a les sis del matí exactament i s'hi pon a les sis de la tarda amb la mateixa exactitud; al migdia es troba precisament al zenit.

Després del sobirà, el personatge més important a Siam és l'elefant blanc, que precedeix, en categoria, el príncep hereu.

La paraula cafè deriva de Koffa, nom d'un lloc de l'Àfrica Occidental, situat al sud d'Abissínia.

Cada minut neixen al món uns 40 éssers humans, en moren uns 77 i es celebren uns 20 matrimonis.

QUAN LA FAMA TENIA LA VOSTRA EDAT

Per Lluís Albert Montaner

MARIUS CABRE

No és necessari presentar-vos En Màrius Cabré, perquè l'haureu pogut admirar, de sobres, en més d'una ocasió, en qualsevol de les seves activitats: teatre, cinema, poesia o curses de braus. Ell es polifacètic i ha sabut reunir en una sola persona la fama que un actor, un poeta i un torero haguessin pogut guanyar per separat. Però, com que vosaltres ja el coneixeu tan bé com jo en el seu aspecte d'home famós, tractarem de veure'l tal com és per dintre. I serà ell qui, per començar, ens farà un retrat moral d'ell mateix:

—Simplement, crec que sóc una bona persona, encara que sembli immodèstia; i, en tot el que puc, tracto de millorar aquesta impressió.

—¿Naixement i bateig?

—El primer s'escaigué el dia de Reis d'un any perdut, de matinada; i el segon, pocs dies després a l'església dels Àngels.

—Algun detall de la seva família?

—La meua mare es deia Maria i el meu pare Jaume. D'aquest matrimoni nasqueren tres fills; els altres dos foren les meves germanes Alberta i Anita, aquesta darrera, casada amb el baix cantant Manuel Gas.

—Recorda quines circumstàncies el portaren a ésser el que és avui, en cada una de les seves activitats?

—Quant a actor, crec que fou la cosa hereditària, ja que el meu pare havia estat també actor. Tocant a la poesia fou segurament dintre d'un autèntic sentiment de la naturalesa, com a manifestació d'una manera d'ésser. I, per fi, pel que respecta al torieg, potser fou una d'aquestes coses que el destí posa als homes per a provar fins a quin punt són capaços de fer-les. Però tot dins d'una ànima d'artista.

—Quin és el record més llunyà que té de la seva existència?

—Que m'agradava molt veure ploure; sobretot si era de nit. Tenia jo cinc o sis anys, i recordo que la mare m'embolicava amb una manta i em portava rera les persianes perquè pogués veure-ho bé.

—Estudis?

—Les primeres regles. Allò de «Espana confina al norte con el mar Cantábrico, al sur con el estrecho de Gibraltar...», etc. Tret d'això, he estat completament autodidacte.

—Quina mena d'infant va ésser? Fou un bon nen?

—Sé que vaig ésser molt quiet, introspectiu i

malencònic. I això últim fins a tal punt, que després he hagut de fer un gran esforç perquè, quan jo tenia ja 17 o 18 anys, la malenconia m'allunyava dels altres.

—Fou un bon fill?

—Crec que sí. Sí, en efecte.

—Els seus pares tenien format algun projecte que vostè tirés per terra amb les seves aficions?

—No, no. Em deixaren escollir lliurement el meu camí.

—Dintre d'aquest camí proposat, rebé l'ajut d'algué o tot ho feu al seu esforç personal?

—Com a primeres facilitats, he de confessar que m'ajudaren molt dues persones: Francesc de l'Alamo i el famós pirotècnic Francesc Igual. Però, llevat d'aquest primer impuls, la resta fou ja obra de l'esforç personal.

—Amb què guanyà les primeres pessetes de la seva vida, i a què les va dedicar?

—Amb els braus. Era quan jo tenia 15 o 16 anys, que anava i venia de Barcelona a Salamanca, on prenia part en «tientas» i «capeas». Però el que jo guanyava aleshores només em servia per a cafè amb llet.

—Quin és el seu règim normal de vida?

—Sóc un home que no fa règim de res. O, per dir-ho així, d'una irregularitat ordenada. No ha faig; i si no, no. M'agrada la cosa oberta, universal, de gran espai.

En aquest moment, Màrius Cabré fa una pausa en el nostre qüestionari, per aclarir aquest últim concepte. Ens explica que, durant el seu

recent viatge per terres americanes, estigué uns quanta dies en un lloc que, per diverses circumstàncies que no són del cas, no li fou simpàtic; ans al contrari: arribà a ser-li tan enutjós que no pogué suportar d'estar-s'hi gens més. Però el dia que en fugí, l'avió que el portava passà per sobre del lloc que tan odiós se li havia fet; i ell, contemplant aquell conjunt de cases tan petites, gairebé de fira, es digué: «I això és el que tant m'enutjava? Això tan insignificant?». Evidentment, l'exemple és d'una força considerable, i, seguit d'un silenci, invita a la filosofia. Però el silenci es trenca en sorgir una nova pregunta:

—A què atribueix el seu èxit?

—En realitat, sincerament, si hagués d'atribuir-lo a alguna cosa, ho atribuiria a la sinceritat. Perquè en tot el que he fet i faig, en el terreny del toreig, de la poesia, o del teatre, hi ha hagut sempre sinceritat. Potser hi faltava inspiració, però jo era sincer. I, encara que semblí mentida, no he fet res pensant en el que en podria treure, sinó senzillament pel gust de fer-ho. Sense anar més lluny, si jo obro rectament, no ho faig pensant en el premi etern, sinó perquè ho sento així: o, més ben dit, no faig res per guanyar el Cel, però tampoc faig res per perdre'l. I jo crec que aquesta sinceritat transcendeix al públic, perquè de l'ànima de cadascú en surten unes aures invisibles però que deuen ésser recollides pels altres. I, en recollir-les, és quan saben agrair la teva intenció.

—La seva distracció preferida?

El semblant del nostre personatge d'avui s'il·lumina, de sobte, amb un ample somriure. I Màrius Cabré diu:

—Admirar la bellesa, en totes les seves manifestacions.

—En els altres, quina qualitat li agrada més trobar, i quin defecte l'enutja més?

—La bondat —encara més que la intel·ligència— i la maldat de la gent.

—Prefereix la vida de relació o la vida interior?

—Totes dues, cadascuna en el seu moment.

—Segons vostè, com ha d'ésser la dona ideal?

—Per mi, la dona ideal pot ésser aquella que jo trobi en un moment determinat, i que s'assembli a la que jo considero com a ideal.

—Alguna frase preferida?

—Per exemple: «Lluitar mentre es pugui».

—Si jo fos un màgic, capaç de concedir-li el

que em demanés, quin desig formularia en aquest instant?

—M'agradaria anullar completament les guerres, que tothom parlés un sol idioma i que hagués un sol Déu.

—I, per cloure el reportatge, voldria improvisar una poesia per als nostres petits lectors?

—Efectivament: la resposta no es fa esperar, i ací la teniu. L'ha escrita davant nostre, per a tots vosaltres, aquest gran actor, gran poeta i gran artista del toreig, que és En Màrius Cabré. Estem segurs que us agradarà i, en nom vostre, li'n donem les gràcies, de tot cor.

Villancico marinero

Cantad, marineros,
junto con el mar,
noche, la más noche,
noche de alabar.
A la Nochebuena,
buena de guardar;
a la Nochebuena,
buena de alabar.

En Màrius quan era petit

AUXILI!

UNA HISTORIETA DE TARDOR

SENYORS, SÓC UN CAÇADOR PERÒ... UN TRET AFORTUNAT! M'HE CARREGAT EL GOSSET...
NO DOLENT, SINO PITJOR. ARA SI' QUE, L'HE ENCERTAT! POBRE "ORELLETES", POBRET!

SENYOR, JA QUE ÉS FERVOSTÈ SI NO M'EQUIVOCO MASSA AQUEST GAT LI POSAREM
PER TRES-CENTES L'HI DARÉ. VEIG ALLÀ UNA BONA CAGA. I DEL CONILL FRUIREM.

ÉS SER MOLT ESBOCARRIT ALMENYS, JA QUE NO HE CAGAT, QUE ÉS EL QUE PORTES DUTS
DEDICAR-SE A CAÇAR EL GAT! HIRADORIRÉ UN BON FLAT. UN CONILL... M'HE ENCERTAT!!

TARDOR

OCTUBRE

- 1 Dim. S. Remigí.
- 2 Dij. SS. Angels de la G.
- 3 Div. Sta. Teresa del I. J.
- 4 Dia. S. Francesc d'Assís.
- 5 Dia. S. Plàcid.
- 6 Dill. S. Bru.
- 7 Dim. M. de D. del Roser.
- 8 Dim. Sta. Brígida.
- 9 Dij. S. Joan Lleó.
- 10 Div. S. Francesc de B.
- 11 Dia. Matern. de M. de D.
- 12 Dia. M. de D. del Pilar.
- 13 Dill. S. Eduard.
- 14 Dim. S. Calixte.
- 15 Dim. Sta. Teresa de J.
- 16 Dij. Sta. Eulúgias.
- 17 Div. Sta. Margarida A.
- 18 Dia. S. Lluç, evang.
- 19 Dia. S. Pere d'Alcantara.
- 20 Dill. S. Joan Cancio.
- 21 Dim. S. Hilarió.
- 22 Dim. Sta. M. Salomé.
- 23 Dij. S. A. M. Claret.
- 24 Div. S. Rafel, arcàng.
- 25 Dia. S. Crisant.
- 26 Dia. Jesucrist-Rei.
- 27 Dill. S. Vicenç.
- 28 Dim. S. Simó.
- 29 Dim. S. Narcís.
- 30 Dij. S. Claudi.
- 31 Div. S. Quintí.

NOVEMBRE

- 1 Dia. Tots els Sants.
- 2 Dia. C. F. Difunta.
- 3 Dill. S. Valentí.
- 4 Dim. S. Carles B.
- 5 Dim. S. Teòtim.
- 6 Dij. S. Sever.
- 7 Div. S. Florenci.
- 8 Dia. S. Desconat.
- 9 Dia. S. Teodor.
- 10 Dill. S. Andreu Av.
- 11 Dim. S. Martí.
- 12 Dim. S. Benedit.
- 13 Dij. S. Eugeni.
- 14 Div. S. Josafat.
- 15 Dia. S. Albert.
- 16 Dia. Sta. Gertrúdia.
- 17 Dill. S. Gregori T.
- 18 Dim. S. Màxim.
- 19 Dim. Sta. Elisabet d'H.
- 20 Dij. S. Felu de V.
- 21 Div. Present. de M. de D.
- 22 Dia. Sta. Cecília.
- 23 Dia. Sta. Cecília.
- 24 Dill. S. Joan de la Creu.
- 25 Dim. Sta. Caterina.
- 26 Dim. S. Marcel.
- 27 Dij. S. Basileu.
- 28 Div. S. Valerià.
- 29 Dia. S. Sadurní.
- 30 Dia. d'Adó.

DESEMBRE

- 1 Dill. S. Elvi.
- 2 Dim. Sta. Ilbiana.
- 3 Dim. S. Francesc Xavier.
- 4 Dij. Sta. Barbara.
- 5 Div. S. Dalmau.
- 6 Dia. S. Nicolau de B.
- 7 Dia. S. Ambrós.
- 8 Dill. Iers. Concepció.
- 9 Dim. Sta. Leocàdia.
- 10 Dim. M. de D. de Loreto.
- 11 Dij. S. Darnas I.
- 12 Div. M. de D. Guadalupe.
- 13 Dia. Sta. Llúcia.
- 14 Dia. S. Nicasi.
- 15 Dill. S. Valerià.
- 16 Dim. S. Eusebi.
- 17 Dim. S. Ulàtzer.
- 18 Dij. S. Victor.
- 19 Div. S. Nemesi.
- 20 Dia. S. Domènec de S.
- 21 Dia. S. Tomàs, ap.
- 22 Dill. S. Desmetri.
- 23 Dim. Sta. Victòria.
- 24 Dim. S. Delfí.
- 25 Dia. Nadal Dret Nadó.
- 26 Div. S. Esteve.
- 27 Dia. S. Joan, ap.
- 28 Dia. S. Innocents.
- 29 Dill. S. Tomàs C.
- 30 Dim. S. Sabí.
- 31 Dim. S. Silvestre.

SANT MIQUEL DELS SANTS (1591-1625)

Nasqué aquest sant a la ciutat de Vic, el dia 29 de setembre de 1591, fill de Miquel Argemí i de Montserrat Mitjana. Els pares eren d'una medietat i d'una honradesa reconegudes, pròpies del seu llinatge, i d'una gran pietat tocant als seus costums. Aquestes qualitats tingueren el premi d'una llarga descendència. Miquel fou el setè dels vuit fills que tingueren; i, si bé tots ells copiaren les virtuts dels seus pares, es pot dir que en totes elles fou Miquel el primer.

De molt petit, el nostre sant s'extasiava meditant sobre la Passió de Jesucrist, i diverses vegades exposà als seus pares el desig de donar la seva vida en una creu per a Aquell que tan generosament l'havia donada per a la redempció del món. Una altra de les seves il·lusions era de deixar la llar paterna i de viure en solitud i penitència, a imitació del Baptista. Marxà, doncs, de casa seva quan tenia set anys, en companyia de dos nens més, amb els quals anà a viure en plena muntanya. Un d'ells, però, es cansà aviat i tornà a casa seva. No cal dir que els pares dels altres dos li feren dir el lloc on s'amagaven, i els anaren a cercar. Els trobaren en una gruta del Montseny; i quina no fou l'admiració de tots plegats en veure que el petit Miquel estava agenolat davant d'una creu, amb el rostre il·luminat i amb els ulls plens de llàgrimes, afirmant que plorava per la Passió de Crist.

Per no desobeir els seus pares, Miquel tornà a casa seva, però decidí a formar-se dintre d'ell una torre de vori on no poguessin arribar les temptacions. Mentrestant, es mortificava amb cilicis i altres mitjans de tortura que li dictava el seu fervor; dormia sobre sarments i amb una pedra sota el cap; i, sobretot, per poder donar el menjar als pobres, sense que els pares se'n adonessin, feia veure que se l'emportava al jardí. Un dia que l'enviaren, amb la minyona i uns altres nens a jugar en una vinya propera, Miquel buscà un marge ple d'esbarzers i d'arliges i, mentre els altres jugaven i menjaven raïm, es despullà i s'hi llançà per mortificar-se. Quan la minyona el trobà, rebolcant-se entre les afuades punxes, el petit digué que ho feia per amor a Déu; però el que fou més curiós és que en el seu cos no aparegué ni una sola esgarrinxada.

També es dedicà a la predicació. I així s'explicava d'ell que, en una cambra de casa seva, i quan sols tenia vuit anys, s'havia construït un oratori, on portava els companys d'estudi que ell considerava necessitats d'auxili espiritual, i els feia fervoroses plàtiques exhortant-los a l'amor de la virtut.

Havent mort tres anys més tard el seu pare, Miquel decidí entrar en religió. El seu tutor ho impedí, creient que encara era massa petit; però ell fugí de Vic i se'n anà a Barcelona, on els trinitaris calçats l'acceptaren entre ells, després de posar a prova la seva vocació. A l'edat de 16 anys professà, i fou model dels altres novicis en totes les virtuts i penitències. Però, no content encara amb els sacrificis que exigia aquell convent, sol·licità l'hàbit de trinitari descalç, que obtingué l'any 1608. Més tard, els seus superiors l'instaren que es fes sacerdot, per a millor profit del proïsme. I diuen les seves biografies que, quan el sant deia missa, tot ell s'il·luminava visiblement, de tal manera que eren moltes les persones que venien de terres llunyanes per presenciar tal prodigi. Ell, però, mogut sempre per la seva humilitat, procurava dir missa a l'altar més apartat, o abans que s'obris l'església al culte. Fou tal l'exemple que donava amb les seves virtuts, que fou nomenat bisbe de Valladolid, distinció que ell no volia acceptar, però que li imposaren sota l'amenaça d'una falta contra la virtut de l'obediència. Essent bisbe, seguí fent les tasques més pesades, sense descuidar les noves que li corresponien. Buscava els necessitats i repartia entre ells el poc que tenia; i d'aquesta manera, el convent es trobà diverses vegades sense l'aliment necessari per als seus súbdits. Però el sant confiava sempre en Déu, i amb aquesta fe s'esdevenia que sempre arribaven les almoines per cobrir les despeses més urgents. El mateix ocorregué quan, disposant sols de dotze rals, decidí engrandir l'església; l'obra fou feliçment acabada, sense que ni un sol dia es quedés a deure res.

El seu únic aliment, durant quasi tota la seva vida, era pa i aigua; i encara, moltes vegades no arribava ni a això; havia arribat a passar deu dies sense altre aliment que l'aliment espiritual de l'Eucaristia. Per altra part, havia augmentat les mortificacions corporals, de manera que moltes vegades deixava un regueró de sang per allà on passava. Tot el seu cos era una sola nafra renovada diàriament amb tota mena de turments. Per això no fa estrany que aquella vida de sacrifici li acabés amb la salut. Morí el sant Miquel el 10 d'abril de 1625, als 33 anys. Ni una sola queixa s'escapà dels seus llavis, ans al contrari; pocs dies abans de morir pregà a Déu que li permetés, abans de llevar-li la vida, de sofrir tots els dolors que els diferents màrtirs de l'església havien sofert abans que ell. Déu correspongué, ja en vida del sant, a tots aquells sacrificis, obrant tots els miracles que el sant li demanava en benefici del proïsme, i el dotà amb el do de la profecia, amb el qual predigué moltes coses abans que ocorreguessin.

LLEGIU LA COL·LECCIO

HISTORIA I LLEGENDA

Episodis complets de la Història de Catalunya, verídics els uns, llegendaris els altres, realitzats en bells dibuixos i contats en forma amena, pedagògica i moral

ORDRE D'APARICIO DELS QUADERNS:

1 EL TIRA DE BURRIAC - 2 LA PORTA DAURADA - 3 L'ESPASA DE VIRTUT - 4 EL PONT DEL DIABLE - 5 LA CONTESSA BERENGUERA - 6 EL CAVALLER SANT JORDI - 7 EL FALCO DEL CAP D'ESTOPA - 8 LA CONQUESTA DE NAPOLS - 9 EL PUNYAL DEL REI EN PERE - 10 EL MONESTIR DE RIPOLL - 11 EL CAVALLER NEGRE - 12 OTGER CATALO - 13 GIRONA, L'HEROICA - 14 ELISENDA DE MONTCADA - 15 EL PRIMER FERROCARRIL - 16 DESPERTA, FERRO! - 17 MOROS A LA COSTA - 18 ALI BEY, EL GRAN FARSANT - 19 TRES REIS D'OCCIDENT - 20 EL FET D'ARMES DE PORTO PI - 21 GALA PLACIDIA - 22 L'ERMITA DE MIRAMAR

PREU: 2 PTES.

ELS INFANTS

PUBLICACIO QUE PLAU TANT A GRANS COM A MENUTS

N.º 1 CALENDARI 1957 - N.º 2 EL MES DE GENER - N.º 3 ELS INFANTS - N.º 4 LES VACANCES - N.º 5 ELS JOCS - N.º 6 ELS PRIMERS FREDS - N.º 7 CALENDARI 1958

PROXIMAMENT:

LA NEU

Joan Amades, Josefina Solsona i Querol,
Lluís Albert, Castany, Opisso, Batllori,
Masferrer, Ripoll...

PREU: 5 PTES.

VALE POR UN ALBUM

"LAS MARAVILLAS
DEL UNIVERSO"

(Volumen II serie 25 a 48)
a mitad de precio

Obtenga este álbum (cuyo precio es de ptas. 20) a Ptas. 10 presentando este VALE en cualquier oficina de canje de los Chocolates NESTLE, o bien remitiéndolo a Apartado de Correos 5324 para que le sea enviado contra reembolso. (Pesetas 10 más gastos de envío).

Este vale caduca el 30 de Abril de 1958

En primer lugar, los astros nos envían su luz. Analizando la luz por medio del espectroscopio, puede determinarse la composición química de los astros, que en ocasiones tarda millones de años en llegar hasta la Tierra.

También podemos informarnos acerca de las temperaturas que reinan en la superficie de los planetas, con ayuda del maravilloso "Termocouple", o aparato de Co-blenz, situado en el foco de la lente astronómica.

Todo esto no es nada si se compara con el misterio de las ondas, in-clarádo todavía en el momento actual, y que se estudia con ayuda de complicados aparatos, como, por ejemplo, el radiotelescopio de espejo.

Pero el enigma más apasionante es el relacionado con la radioactividad y los rayos cósmicos, que se registran con el detector Geiger y que son cien veces más potentes que una radiación X producida por una corriente de 60 millones de voltios.

MENSAJES DEL INFINITO

En las cortes antiguas, los astrólogos tenían un lugar de preferencia, y aún hoy, millones de cándidos consultan los horóscopos que publican las revistas. Pero la astrología no es una ciencia. Sin embargo, el infinito nos envía sus mensajes.

El relato completo de este interesante tema, ilustrado con 10 maravillosos cromos, es una de las 24 series del II Volumen del Album.

LAS MARAVILLAS DEL UNIVERSO